

Topeltvolitusnormid

Lisaks rakendusmeetmetele on määruste riigisiseseks rakendamiseks vahel vajalik kehtestada nn topeltvolitusnorme. Nimelt olukorras, kus ELi määrusega on antud liikmesriigile õigus kehtestada üksikasjalikud eeskirjad, mis Eesti õigussüsteemis tuleks kehtestada haldusmenetluse seaduse § 88 järgi määrusega, tuleb seaduses kehtestada HÕNTE § 11 nõuetele vastav volitusnorm. Näiteks on Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. a määruse (EL) nr 1299/2013 erisätete kohta, mis käsitlevad Euroopa Regionaalarengu Fondist toetuse andmist Euroopa territoriaalse koostöö eesmärgil, artikli 18 lõikes 2 ette nähtud, et ilma et see piiraks määruse (EL) nr 1303/2013 artiklites 65–71, määruses (EL) nr 1301/2013, käesolevas määruses või käesoleva artikli lõikes 1 osutatud delegeeritud õigusaktides esitatud või nende alusel sätestatud rahastamiskõlblikkuse eeskirjade kohaldamist, kehtestavad osalevad liikmesriigid seirekomisjonis kogu koostööprogrammide täiendavad rahastamiskõlblikkuse eeskirjad. Sellest tulenevalt on perioodi 2014–2020 struktuuritoetuste seaduse § 54 lõikes 1 sätestatud volitusnorm, mille kohaselt kehtestab valdkonna eest vastutav minister määrusega Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 1299/2013 artikli 18 lõike 3 tähenduses kulude abikõlblikkuse määramise tingimused ja korra, arvestades ETK programmis, Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 1299/2013 artikli 18 lõike 2 kohases ETK programmi seirekomisjoni otsuses, Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrustes (EL) nr 1303/2013 ja (EL) nr 1299/2013 ning muudes õigusaktides sätestatud.

Käsiraamatu artikli viimane uuendus 22.10.2024